

pro daňové nedoplatky, jen k eskontu, že byl jen mandatářem žalovaných a mohl dáti směnky do oběhu jen proti zaplacení valuty a že tudíž proti žalujícímu eráru, který směnky podle § 391 zák. čís. 76/27 Sb. z. a n. zažaloval, mají plnou platnost námitky žalovaných z tohoto jejich poměru k Judovi K-ovi. Odvolací soud nevyhověl odvolání. Důvody: Pouhé odevzdání směnek bez dalšího směnečného prohlášení rovná se nabytí blankoindosamentem a nabyvatel směnky blankoindosované je nabyvatelem směnečným, jemuž nemohou býti činěny námitky z osoby předchůdce, který není na směnce uveden. Odevzdání směnky předpokládá však právní důvod. Ježto je pak možným nabytí směnky (blankoindosované) i bez titulu a nabývacího způsobu, jest hledíc k domněnce, že detentor směnky blankoindosované jest jejím vlastníkem, přípustným důkaz opaku. Tento důkaz se pak žalovaným podařil, když zažalované směnky byly Judu K-ovi odevzdány jen k eskontu a tudíž byl tento jen jejím mandatářem a mohl tedy směnky blankotradovati v zastoupení žalovaného Jaroslava Sch-e jako blankoindosamenta proti vyplacení valuty. Nebyl-li tedy Juda K. nabyvatelem blankosměnek, neměl proti směnečným dlužníkům žádných práv a nemohlo ani dojít k zabavení domnělých jeho pohledávek ze směnek podle § 385 zák. čís. 76/27 Sb. z. a n. Avšak i kdyby toho nebylo, přísluší dlužníkům proti žalujícímu státu, který směnek nabyl v exekučním řízení, všechny námitky předchůdce, neboť uvedený způsob nabytí směnek rovná se svými účinky nabytí směnky obecnoprávním způsobem. Uznal-li proto prvý soud námitky žalovaných jak co do poměru Judy K-a k nim jako mandatáře, tak co do neodržené valuty směnečné odůvodněnými, právem zrušil všechny 3 směnečné platební příkazy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dle zjištění převzal Juda K. od druhého žalovaného sporné směnky opatřené jeho žírem za účelem opatření úvěru a měl je v případě nezdaru druhému žalovanému vrátiti. Nedošlo-li k eskontu těchto směnek, a tyto byly u Judy K. orgány finanční správy zabaveny, pak nesplnily se předpoklady, pro něž byly Judovi K. jako mandatáři směnky svěřeny. Je proto správný závěr odvolacího soudu, že se Juda K. nestal nabyvatelem těchto blankosměnek dostav je bez titulu a nabývacího způsobu, a nelze ho proto pokládati za vlastníka směnek. Také dovoatel nepřišel do držby směnek z vůle Judy K-a, nýbrž stalo se tak cestou exekučního řízení zabavením ve smyslu §§ 385 a násl. zákona čís. 76/27 Sb. z. a n., a nemůže se proto považovati za nabyvatele směnečného — originárního (srov. rozh. čís. 13903 Sb. n. s.).

Čís. 15407.

V nespornom pokračovaní, v ktorom opatrovnícky súd rozhoduje o tom, či má zmocniť opatrovníka nenarodeného následného dediča, aby menom tohoto započal spor o výmaz hypotekárneho záložného práva,

vloženého na pozostalostnú nehnuteľnosť, dotýčny hypotekárny veriteľ nie je účastníkom pokračovania (§ 6 zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.) a nemá právo k rekurzu (§ 37 zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.).

(Rozh. zo 17. septembra 1936, R IV 314/36.)

Najvyšší súd rekurz odmietol z týchto

dôvodov:

Napadnutým usnesením, ktorým opatrovnícky súd rozhodol o poverení opatrovníka nenarodeného následného dediča, aby menom tohoto započal spor proti hypotekárnemu veriteľovi o výmaz hypotekárneho záložného práva, vloženého na pozostalostnú nehnuteľnosť, ešte nie je nijak prejednané platnosti či neplatnosti tohoto záložného práva. Nie je tedy rozhodnutím tým dotknuté právo rekurenta, ako hypotekárnej veriteľky, ale jedine záujmy opatrovanca a jeho príbuzných, ktorým náleží starať sa o jeho záujmy, preto nemožno rekurentku, ako správne vyslovil rekurzný súd, pokladať za účastníka pokračovania podľa § 6 zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n. a preto nemožno je tiež pokladať za osobu, ktorá má v smysle § 37 cit. zák. právo k rekurzu proti tomuto usneseniu.

Čís. 15408.

Věci vyloučené podle § 251 ex. ř. z exekuce mohou býti dány smlouvou platně do zástavy, avšak jejich zpeněžení nelze provéstí soudní exekucí.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, R I 744/36.)

Rekursní soud vyloučil z důvodu § 251 čís. 1 ex. ř. k rekursu povinného z exekuce zabavené věci, na nichž měl vymáhající věřitel též soukromé právo zástavní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Rekursní soud zrušil exekuci v příčině některých zabavených věcí z důvodu § 251 čís. 1 ex. ř. a uvedl, že soukromé zástavní právo vymáhající věřitelky na těchto předmětech nemůže vyloučiti jejich nezabavitelnost. Dovolací rekurentka potírá tento názor uvádějíc, že není zákonného ustanovení, podle něhož by nesměl dlužník dáti do zástavy věci, které jinak jsou z exekuce vyňaty. To je sice u věcí uvedených v § 251 ex. ř. pravda a věci takové mohou býti dány smlouvou platně do zástavy, avšak jejich zpeněžení nelze provéstí soudní exekucí, poněvadž tomu brání ustanovení § 251 ex. ř., podle něhož jsou věci tam uvedené z exekuce vůbec vyňaty (srovnej Neumannův-Lichtblauův komentář k §§ 250, 251 ex. ř., vyd. z r. 1929, str. 779, Ehrenzweig: Sachenrecht, vyd. z r. 1923, str. 426, Klang k § 448 obč. zák., str. 247).